

25 jaar Ouders van Verongelukte Kinderen

28 juni 2020... 'het aantal verkeersdoden opnieuw gestegen in ons land'. 'In 2019 lieten meer mensen het leven in het verkeer dan in 2018'. 'De stijging was het grootst bij fietsers (+ 7%) en voetgangers (+24%)'. 'Minister *pleit* voor een ambitieuzere en innovatievere aanpak'.

Frustrerender, nog meer ontgoochelend, kwaad- en triestmakend kon het nieuws niet zijn, toen ik begon aan deze bijdrage voor het jubileumboek 25 jaar OVK.

Want wat is frustrerender: dat we, dat de bevoegde overheden de maatregelen om het moordende verkeer nu eindelijk te keren niet kennen? Of, dat we de maatregelen om -vooral ook jonge- levens te sparen in het verkeer, perfect en al vele jaren kennen, maar nalaten om ze even krachtadig in te voeren, als kordaat te handhaven? Hoe waarachtig klinkt het overheidspleidooi 'ZERO' dan?

Hoe ontgoochelend zijn ministeriële '*pleidooien*' voor een ambitieuzere en innovatievere aanpak? Pleit niet! Doe! Dwing af! Voer nultolerantie in! Ondersteun de sociale aanmoediging en controle met een uitgestoken harde hand! Draag bij tot een vermindering van het gemotoriseerd personen – en goederenverkeer! Geef echt voorrang aan fietsers en voetgangers! Lobby voor lichtere, tragere voertuigen, verplichte automatische snelheidsbegrenzing- en remsystemen, ingebouwde alcoholsloten...! Help de transitie naar veilige, autonome voertuigen vooruit! Pleit niet, maar Maak 'Vision Zero' waar! En eis van alle stakeholders, betrokkenen hetzelfde, omdat we het als samenleving niet langer (mogen) dulden dat mensen sterven of levenslang gehandicapt blijven in en door het verkeer!

Meest van al maken de 'cijfers' triest. Want achter elk 'cijfer' gaat een persoon schuil met een verhaal, met een verleden en plannen voor de toekomst, met verantwoordelijkheden en talenten, met dromen en relaties, en mensen die voortaan moeten missen: (groot)ouders, broers en zussen, lieven en vriend(in)en...

Vooraf dankzij de inzet van Ouders van Verongelukte Kinderen, krijgen jonge verkeersslachtoffers nu al 25 jaar een gezicht, een gelaat met een dwingend appel: laat het niet (alweer) voor niets geweest zijn. Dankzij OVK kunnen lotgenoten steun vinden bij elkaar, kan al wie het horen wil, iets trachten te vatten van de pijn en het verdriet waarmee de doodrijder van een kind, ouders achterlaat.

Maar er is meer. Zo blijf ik onder de indruk van de veerkracht, het professionalisme en weergaloze engagement waarmee OVK werk blijft maken van zeer concrete, innovatieve en doordachte beleidsvoorstellen en instrumenten om iedereen met de neus op de tragische feiten te blijven drukken (met de zogenaamde SAVE-borden voor elke jongere die het leven laat in het verkeer), om Vision ZERO waar te maken (met het SAVE-charter voor lokale besturen en zoveel wijze beleidsvoorstellen, studiedagen, publicaties, publieke stellingnames, deelnames aan colloquia...), en om te blijven innoveren (met SAVE 2.0).

Felicitaties voor de 25ste verjaardag van een vereniging voor en door ouders van Verongelukte Kinderen, voelen onbehaaglijk. Voor alles wil ik OVK en allen die de vereniging schraagt vooral meest hartelijk danken voor zoveel inzet en engagement. In de hoop en de verwachting dat op een dag, niet ver van hier en mede dankzij de inzet van OVK de kinderen en jongeren en bij uitbreiding allen die zich in het verkeer bewegen, kunnen blijven verjaren en hun dromen gezond en wel kunnen blijven najagen...

Genegen groeten, proficiat en bedankt,

Cathy Berx